

COMPRA, LLEGEIX, DIFON

La Verdad nº 110

(març de 2022)

“Cap al X congrés mundial de la IV Internacional.”

Aniversaris de la Lliga dels Comunistes, la Internacional Comunista i l'assassinat de Trotski: ensenyaments per al moviment obrer avui

Segons dades d'Oxfam, “573 persones es van convertir en mil·lionàries durant la pandèmia, a raó d'un mil·lionari nou cada 30 hores. A la banda oposada, aquest any [2022] s'espera que 263 milions de persones més es vegin sumides en la pobresa extrema, a un ritme d'un milió de persones cada 33 hores”. No és resultat de la casualitat, sinó conseqüència natural del capitalisme, de la llei general de l'acumulació capitalista, identificada per Marx fa més de 150 anys: “l'acumulació de riquesa en un pol és alhora, doncs, acumulació de misèria, turments de treball, esclavitud, ignorància, embrutiment i degradació moral al pol oposat”. El capitalisme no és reformable. Més enllà d'una manera o d'una altra d'intentar conduir-lo, la realitat revela que inevitablement els problemes s'agreuïn cada dia, la pobresa amenaça amplis sectors de la població i es verifica cada cop més. Això passa a través de diferents mecanismes, com l'atac al salari indirecte que conformen els serveis públics o, especialment, la inflació, superior al 10% interanual, en què els pírrics augments en els salaris nominals consagren l'empobriment dels que vivim de vendre la nostra força de treball.

En conseqüència, la solució dels problemes de la classe treballadora només podrà ser obra de la seva acció conscient, desplegada mitjançant la seva organització, independent de qualsevol compromís amb totes i cadascuna de les institucions del capital i, per tant, dels seus Estats. En aquesta línia la història del moviment obrer és molt rica en experiències i no tenim res a perdre coneixent-les, coneixent la nostra història; sinó al contrari, tenim molt per guanyar. No perquè ens aportí com actuar a cada moment. Però sí perquè es poden aprendre lliçons importants, de manera que commemorar determinades fites pot ser una aportació. Aquest any 2022 es compleixen aniversaris rodons de dos esdeveniments de primeríssima importància en la història del moviment obrer. El 1847 es va constituir la Lliga dels Comunistes, succeint a la Lliga dels Justs de 1836 -que havia reemplaçat la Lliga dels Proscrits de 1834-, a la qual es van integrar

altres agrupaments. El 1922 es va celebrar el IV Congrés de la Internacional Comunista, després dels tres primers celebrats anualment des de la creació de la IC a l'inicial, que havia tingut lloc el març de 1919.

Juny de 1847: proletaris de tots els països, uniu-vos!

Com explica Engels,

(...) a la primavera de 1847 es va presentar Moll a Brussel·les a visitar Marx, i de seguida a París a visitar-me a mi, per convidar-nos novament, en nom dels seus camarades, a ingressar a la Lliga. Ens va dir que estaven convençuts, tant de la justesa general de la nostra concepció com de la necessitat d'alliberar la Lliga de les velles tradicions i formes conspiratives. Que si volíem ingressar, se'ns donaria l'ocasió, en un congrés de la Lliga, per desenvolupar el nostre comunisme crític en un manifest, que després es publicaria com a manifest de la Lliga; i que nosaltres podríem contribuir també a substituir l'organització antiquada de la Lliga per una altra de nova, més adequada als temps i als fins perseguits” (...).

I Marx i Engels, respectivament a Brussel·les i a París, van ingressar a la Lliga. Al juny de 1847 se celebra a Londres un congrés de la Lliga dels Justos. En ell, amb la integració del Comitè Comunista de Correspondència impulsat per ells dos, es bateja l'organització resultant com a Lliga dels Comunistes. El nou nom denota una intencionalitat política explícita, que es ratifica en el reemplaçament del vell lema de “Tots els homes són germans” pel de “Proletaris de tots els països, uniu-vos!”, que al seu contingut de classe incorpora la vocació internacionalista.

La declaració expressament comunista d'aquesta organització suposa abandonar la ingènua visió idealista prèvia, a favor d'una concepció materialista del món, cosa que constitueix una fita a la trajectòria històrica del moviment obrer. Al congrés s'encarrega a Marx i Engels que elaborin el programa del partit, que veurà la llum el febrer de 1848. És el Manifest del Partit Comunista, el començament del qual diu:

(...) *Un fantasma amenaça Europa: el fantasma del comunisme. Contra aquest espectre s'han conjurat a santa canilla totes les potències de la vella Europa, el Papa i el tsar, Metternich i Guizot, els radicals francesos i els políssons alemanys.*

No hi ha un sol partit d'oposició a qui els adversaris governants no modelin de comunista, ni un sol partit d'oposició que no llanci a la cara de les oposicions més avançades, igual que als enemics reaccionaris, l'acusació estigmatitzant de comunisme.

D'aquest fet se'n desprenen dues conseqüències:

La primera és que el comunisme ja està reconegut com una potència per totes les potències europees.

La segona, que ja és hora que els comunistes expressin a la llum del dia i davant del món sencer les seves idees, les seves tendències, les seves aspiracions, sortint així al pas d'aquesta llegenda de l'espectre comunista amb un manifest del seu partit. (...)

I que finalitza plantejant que:

(...) *Els comunistes no tenen perquè guardar encobertes les seves idees i intencions. Obertament declaren que els seus objectius només es poden assolir enderrocant per la violència tot l'ordre social existent. Tremolin, si volen, les classes governants davant la perspectiva d'una revolució comunista. Els proletaris, amb ella, no tenen res a perdre, com no sigui les seves cadenes. Tenen, en canvi, un món sencer per guanyar.*

Proletaris de tots els països, uniu-vos (...)!/

Amb l'esclat de l'onada revolucionària de 1848, “com que no era difícil preveure, la Lliga va resultar ser una palanca massa feble per encarrilar el moviment desencadenat de les masses populars”. Però afegeix Engels, “però ara es demostrava que la Lliga havia estat una excel·lent escola d'actuació revolucionària”. Ho era gràcies a la seva condició d'organització de la classe explotada només compromesa amb les aspiracions legítimes de la majoria, com es recollia a les “Reivindicacions del Partit Comunista a Alemanya”, que signen a finals de març els

cinc membres del nou Comitè Central, integrat a més de per Marx i Engels per Bauer, Moll, Schapper i Wolff. Entre elles hi ha les d'armament general del poble, expropiació de les possessions feudals, nacionalització dels transports, limitació de l'herència, forts impostos progressius i abolició dels indirectes, organització de tallers nacionals, instrucció pública general i gratuïta. La derrota de la revolució i la repressió, juntament amb altres problemes,

La I Internacional exerciria un paper molt important, encara que acabaria llanguint després de la derrota militar de la Comuna de París (experiència revolucionària que, en tot cas, deixaria així mateix un gran llegat). Després es crearia la II Internacional, el 1889, la fallida del qual es va verificar amb la gran traïció de la major part dels seus dirigents el 1914, recolzant la Primera Guerra Mundial. La devastació de la guerra imperialista és el context en què triomfa la Revolució russa l'octubre de 1917, encara que es produeix la derrota d'altres processos revolucionaris i especialment l'alemany, ratificada amb l'assassinat de Karl Liebknecht i Rosa Luxemburg el 15 de gener de 1919, amb la criminal complicitat directa de la direcció socialdemòcrata d'Ebert, Noske i Scheidemann.

Novembre de 1922: “La Internacional Comunista, partit mundial”

Tot just un mes i mig després, el 2 de març de 1919, Lenin inaugura el congrés fundacional de la III Internacional amb aquestes paraules: “El comitè central del partit comunista rus m’ha encomanat inaugurar el I Congrés Comunista Internacional. Abans de res, vull demanar als presents que rendeixin homenatge a la memòria dels millors representants de la III Internacional, Karl Liebknecht i Rosa Luxemburg”. La creació de la III Internacional està lligada al triomf de la Revolució russa, però també a les conferències contra la guerra que s’havien desenvolupat a Zimmerwald el 1915 i a Kienthal el 1916. Després del primer congrés, els tres següents van tenir lloc successivament el 1920, 1921 i 1922 (després de la mort de Lenin es va celebrar el cinquè el 1924 i el sisè ja va ser el 1928).

El quart congrés, del qual aquest 2022 es compleix el centenari, es va fer a Moscou entre novembre i desembre. El llistat de les decisions adoptades va ser molt eloqüent, ja que inclou, entre d’altres, resolucions referides a la tàctica de la Internacional, la unitat del front proletari, el programa de la Internacional, el moviment sindical, l’acció agrària, la joventut, la dona, l’educació, la Revolució russa i l’assistència proletària a la Rússia Soviètica, l’ajuda a les víctimes de la repressió capitalista, la qüestió d’Orient, la qüestió negra i la situació a un bon nombre de països.

Al congrés es confirma i aprofundeix l’orientació política en el terreny organitzatiu i en el programàtic: a diferència de la II

Internacional, més aviat coordinadora de partits, “La Internacional comunista ha de ser organitzada cada cop més com un partit comunista mundial, encarregat de la direcció de la lluita a tots els països”. És la màxima expressió del vell lema de la Lliga dels Comunistes, “Proletaris de tots els països, uniu-vos!”. S’emfatitza el mètode del front únic obrer, la unió del conjunt dels qui volen lluitar contra l’explotació capitalista, front únic que requereix els seus òrgans, com ho van ser els soviets a Rússia. També es formula expressament la concreció d’aquesta política per la unitat, antisectària, a les economies dominades: el front únic antiimperialista. Prèviament, al setembre de 1920,

Només es pot parlar de lluita per les legítimes reivindicacions de la majoria si ho és de debò, és a dir, incondicional, anant fins al final i, per tant, aspirant a la presa del poder. Al IV Congrés, Trotski afirma:

(...) *La tasca principal de tot partit revolucionari és la conquesta del poder. Si fem servir la terminologia filosòfica de l’idealisme, la tasca de la II Internacional era simplement considerada com una “idea normativa”; és a dir, que mantenia escassa relació amb la pràctica. Només aquests darrers anys hem après, a escala internacional, a convertir la conquesta del poder polític en una meta revolucionària pràctica. La revolució russa hi va ajudar en gran mesura. Que, a Rússia, es pugui donar una data (25 d’octubre-7 de novembre de 1917) en què el Partit Comunista, al capdavant de la classe obrera, arrenca el poder de les mans de la burgesia, prova més decididament que qualsevol argument, que la conquesta del poder no és una “idea normativa” per als revolucionaris, sinó una tasca pràctica. (...)*

El combat per la IV Internacional, l’assassinat de Trotski i les nostres tasques avui

La degeneració burocràtica estalinista, ja plenament llançada des de l’expulsió de l’Oposició d’Esquerra el 1927, ratificada tràgicament per la política que va portar a la derrota davant el nazisme, es completa amb els Processos de Moscou realitzats entre el 1936 i el 1938. Davant la constatació de que la III Internacional és irrecuperable, el setembre de 1938 es constitueix la IV Internacional, hereva directa de la millor tradició de la història del moviment obrer, en què destaca la constitució de la Lliga dels Comunistes el 1847 i la primera etapa de la III Internacional. El seu programa fundacional conclou així:

(...) *La Quarta Internacional ja gaudeix des d’ara del just odi dels estalinistes, dels socialdemòcrates, dels liberals burgesos i dels feixistes. No té ni pot tenir lloc en cap front popular. Combat irreductiblement tots els grups polítics lligats a la burgesia. La seva missió és aniquilar la dominació del capital, el seu objectiu és el socialisme. El mètode, la revolució proletària. Sense de-*

mocràcia interna no hi ha educació revolucionària. Sense disciplina no hi ha acció revolucionària. El règim interior de la Quarta Internacional es regeix d’acord amb els principis del centralisme democràtic: llibertat completa en la discussió, absoluta unitat en l’acció.

La crisi actual de la civilització humana és la crisi de la direcció proletària. Els obrers revolucionaris agrupats al voltant de la Quarta Internacional assenyalen a la classe el camí per sortir de la crisi. Us proposen un programa basat en l’experiència internacional del proletariat i de tots els oprimits en general, us proposen una bandera sense màcula.

Obrers i obreres de tots els països, agrupats sota la bandera de la Quarta Internacional.

És la bandera de la vostra propera victòria! (...)

Prova de la pertinència de la seva creació és que el 1943 Stalin dissol la III Internacional, just abans de la Conferència de Teheran, com a senyal de la seva voluntat de col·laboració amb l’imperialisme, representat per la nova potència dominant, els Estats Units, i la prèvia, Regne Unit. Menys de dos anys després, el 20 d’agost del 1940, Trotski és assassinat per un agent estalinista, Mercader, després d’un intent previ al maig, dirigit per l’estalinista mexicà Siqueiros (mor el dia 21). És evident el que es pretén liquidar amb aquest assassinat, del qual fa 82 anys: el llegat de tota la tradició consignada en els paràgrafs anteriors. Una tradició que no és retòrica, sinó pràctica, concretada avui en la lluita per una representació política independent de la classe treballadora que ajudi decisivament la seva acció conscient per obrir una sortida a la greu situació actual, irresoluble sota el capitalisme. No són grans paraules buides, sinó que expresen la voluntat de combatre fins al final totes i cadascuna de les reivindicacions legítimes de la majoria de la població, que és la classe treballadora: la defensa de l’ocupació, del salari directe, indirecte i diferit (en particular davant de la inflació desfermada), dels drets de la dona treballadora, dels drets de la joventut, del dret a l’educació, a la sanitat, a l’habitatge, de tots els drets obrers i democràtics, inclòs el dret d’autodeterminació dels pobles.

Per això, els qui militem a la IV Internacional a l’Estat espanyol participem al Comitè per l’Aliança de Treballadors i Pobles (CATP), que és l’agrupament on conflueixen a igual títol sectors que busquen una via de sortida. Aquesta via, que exigeix una República del poble, suposa inevitablement situar-se fora dels aparells que constitueixen una sustentació del règim monàrquic, sotmès a l’OTAN i el FMI a través de la UE. Apostem per la construcció de comitès polítics del CATP a sectors, empreses, centres d’estudi, localitats, barris, etc. que ajudin a la constitució de la representació política revolucionària, per tant indepen-

dent, que ajudi la classe obrera, la joventut i els pobles a conquerir la seva pròpia emancipació. Tot això ja va prenent forma, com il·lustren les conferències contra la guerra,

contra l'OTAN i contra l'explotació del 9 d'abril i el 25 de juny. O el suport a la preparació en unitat amb tot el moviment estatal de pensionistes de la Marxa a Madrid, el

15 d'octubre, de treballadors, joves i pensionistes per la recuperació del poder adquisitiu segons l'IPC real i l'exigència d'auditoria dels comptes de la Seguretat Social.

Els nostres compromisos...

Regne Unit: L'estiu del descontent

Piquet de vaga davant d'una estafeta de correus a Londres
«Els treballadors essencials mereixen un augment»
«Correus es pot permetre un augment per als treballadors essencials»

Manifestació de personal d'infermeria
«Exigim un augment del 15%»

El diputat Sam Tarry, al centre, en un piquet de vaga a l'estació d'Euston a Londres

<https://informacionobrera.org/reino-unido-el-verano-del-descontento-1/>

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la I.O. Internacionalista

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta